BESTSELLER K POPUKÁNÍ

Na rodičovství bývá nejtěžší zachovat si chladnou hlavu

Láska na třetí

NICK SPALDING

Láska
na třetí

Láska na třetí

NICK SPALDING

Fibri
FORTUNA

Original title: Nick Spalding: LOVE … AND SLEEPLESS NIGHTS

Copyright © 2011, 2012 by Nick Spalding
Cover illustrations © Shutterstock.com

First published in Great Britain in 2012 by Coronet
An imprint of Hodder & Stoughton
An Hachette UK company

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Tomáš Novotný, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jana Semelková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-810-2

Obsah

Lauřin deník – 1. duben, pondělí 9
Jamieho blog – úterý 2. dubna 22
Lauřin deník – 22. květen, středa 36
Jamieho blog – úterý 11. června 45
Lauřin deník – 12. červen, středa 54
Jamieho blog – středa 10. července 64
Lauřin deník – 17. srpen, sobota 74
Jamieho blog – úterý 10. září 86
Lauřin deník – 4. říjen, pátek 96
Jamieho blog – neděle 10. listopadu 106
Lauřin deník – 2. prosinec, pondělí 114
Jamie blog – pondělí 2. prosince 122
Lauřin deník – 2. prosinec, pondělí, pokračování… 131
Jamieho blog – úterý 10. prosince 139
Lauřin deník – 13. leden, pondělí 148
Jamieho blog – pátek 28. března 156
Lauřin deník – 5. červen, čtvrtek 166
Jamieho blog – neděle 13. července 180
Lauřin deník – 25. červenec, pátek 191
Jamieho blog – středa 3. září 205

Lauřin deník – 31. srpen, neděle 219
Lauřin deník – 4. září, čtvrtek 220
Jamieho blog – úterý 4. listopadu 232
Lauřin deník – 10. listopad, pondělí 241
Jamieho blog – neděle 30. listopadu 251
Lauřin deník – 30. listopad, neděle 258
Poppyin iHovor 2. prosince 2031 262

Tohle je román o rodičovství,
proto je jen správné & patřičné, abych ho věnoval své
mámě Judy – která mě vychovala sama & poskytla
mi veškerou lásku & podporu, jakou jsem potřeboval.

Lauřin deník

1. duben, pondělí

Milá maminko,

tak k tomu konečně došlo. Splnil se mi celoživotní sen. To jediné, čeho jsem už od raného věku chtěla dosáhnout.

Dalo to léta práce, ale teď už já, Laura Newmanová, můžu poctivě přiznat, že při klíčovém pohovoru ohledně zaměstnání jsem se poblila.

Vím, že oproti velkým věcem jde o skromný čin. Jiní se snaží vylézt na Mount Everest nebo vyléčit rakovinu. A já? Jen jsem se co nejokázaleji ztrapnila před skupinou důležitých a vlivných lidí.

No jo, no. Až se můj čas na tomhle zeleném Božím světě nachýlí, zůstane mi k ohlédnutí *spousta* vřelých vzpomínek – včetně té na den, kdy jsem přišla na pohovor do londýnského ústředí firmy Hotel Chocolat a širokoúhle rozevřela hubu na tři vedoucí pracovníky firmy.

To načasování bylo doopravdy *skvělé*.

Místo aby mě náhlé a neodbytné nutkání zvracet přepadlo v nějakou vhodnější dobu – například při sledování pořadu *Británie hledá talent* nebo při poslechu nějakého dalšího Jamieho vtipu z práce – stalo se to přesně ve chvíli, kdy jsem svými nedostižnými vědomostmi o výrobě

a prodeji čokolády zapůsobila ze všech potenciálních zaměstnanců nejvíc. Hergot.

Než jsem se pozvracela, všechno šlo docela dobře. S ohledem na mé nervy, Jamieho duševní zdraví a naše společné bankovní konto, přišel ten pohovor právě včas.

Stres z nutnosti zavřít obchod kvůli krizi nás oba ničil, proto příležitost zúčastnit se pohovoru na skvěle placené místo u jedné z největších čokoládoven v zemi byla jako záchranné lano. Netřeba dodávat, že když jsem obchod otvírala, takhle jsem si to nepředstavovala – až došlo k hospodářskému propadu a provozování vlastního nezávislého krámku se najednou ukázalo být stejně rozumné jako žonglování s odjištěnými granáty. Abych pravdu řekla, asi jsem se v tom potácela déle, než jsem měla. Kdybych uvažovala čistě logicky, prodala bych obchůdek už před dvěma lety a vyšla z toho s minimálním rozruchem. Jenže já ze sebe do něj vložila tolik, že zabednit jednoduše výlohu a vrátit klíče mi připadalo jako zrada vlastních snů.

Sny ovšem účty nezaplatí, před třemi měsíci tudíž došlo k nevyhnutelnému a ambiciózní plán Laury McIntyreové na ovládnutí světa skrze čokoládu šel do háje.

Abych byla upřímná, následovala jakási úleva, že jsem se zbavila nervového vypětí, ačkoli nahradit stres vlastníka obchodu stresem člověka hledajícího práci, není zrovna nejlepší výměna, když na to přijde. Umíte si představit, jak mě potěšilo a vzrušilo, když jsem objevila inzerát na vedoucí pozici v Hotel Chocolat. Byla to práce, pro kterou jsem jednoznačně měla schopnosti, zkušenosti i kvalifikaci.

A tak se rozjedu do Londýna – kymácím se na těch nej-

tmavších, nejzářivějších a nejpůsobivějších vysokých podpatcích, na sobě mám černou sukni a sako, své nejbyznysovější oblečení, vlasy mám co nejpřísněji stažené do profesionálního ohonu, divže z toho neslzím. Jsem na tenhle pohovor připravená líp, než vojáci na to pitomé vylodění v den D.

Chudák můj přetížený mozek je narvaný všemi možnými podrobnostmi o obchodních praktikách a postupech společnosti.

V podpaží držím portfolio s nejrůznějšími typy a chutěmi čokolády, které jsem vymyslela, a také s příjmy obchodu, než došlo ke krachu a všechno se zhroutilo. Jsem *rozhodnutá*, že tu práci dostanu. Jsem moderní výkonná kreativní žena, kterou neodmítnou!

Když v 8.15 nastupuji v deštivém Southamptonu směr Waterloo, je mi bohužel taky trochu špatně od žaludku. Přičítám ten nepříjemný stav sobotnímu večeru a excesům na oslavě Charlienych narozenin. Dva dny mi sice zotavování nikdy netrvalo, ale říkám si, že už jsem třicátnice, a proto se to asi zhoršuje.

Cestu vlakem trávím opakováním a snahou ignorovat dva výrostky vzadu ve vagonu. Oba jsou už zjevně opilí, jeden má nejspíš něco proti botám. Na mobilním telefonu hlasitě vyhrává tu otravnou píseň „Skvělý“ od Pink a zpívá se sborem, přičemž schválně z plných plic vyřvává část „Ty jsi skvělý, jsi ke mně KUREVSKY skvělý“. Někde musí existovat nějaká škola, kde se tihle lidi shromažďují a učí se, jak na veřejnosti co nejvíc otravovat jiné lidi.

Řekla bych, že první hodina je „zůstaňte stát uprostřed rušné ulice a mlaťte své děti“, až po závěrečnou hodinu na téma, jak co nejúčinněji přivádět své nejbližší sousedy k šílenství pořádáním mejdanů do tří ráno a vlastnictvím smradlavých útočných pitbulteriérů. Ti dva, s nimiž jsem tu uvízla, musejí vynikat v hodinách věnovaných protispolečenskému chování ve veřejné dopravě. Obtěžování naštěstí zmizí, když kolem mě projde svalnatý průvodčí, který nevypadá na to, že by měl na takovouhle srandu náladu, a ve Wokingu oba hajzlíky vysadí dřív, než stihnou poničit vlak.

Zase jednou v Londýně, taxík ke kancelářím Hotel Chocolat mě stojí majlant – přijíždím však v pořádku a včas, připravená oslnit budoucí zaměstnavatele natolik, že budou potřebovat sluneční brýle.

Nejdřív čekám půl hodiny v recepci. Zdá se, že při pracovních pohovorech je to dneska povinné. Určitě existuje nějaká příručka pro zaměstnavatele, kde se doporučuje, že ten pravý způsob, jak uchazeči vyměknou, je posadit je na třicet minut do trapného ticha přímo proti recepční. Téhle je asi dvaadvacet a nalíčená je víc než padouch Joker. Kéž by se někde stranou ozval silný rámus, jen abych viděla, jestli jí při rychlém pohybu hlavou ta vrstva, co má na sobě, odpadne z obličeje.

Na stole jí zazvoní telefon, šaškovská kněžka zločinu ho zvedne. „Očekávají vás, paní Newmanová,“ oznámí mi skrz čtyři vrstvy nánosu.

„Díky,“ odpovím, vstanu a uhlazuji sukni, která se na několika místech nevysvětlitelně pomačkala, přestože jsem půl hodiny seděla bez hnutí. Když si beru portfolio,

srdce mi buší jako kovář po kofeinové injekci. Kolem Heath Ledgera se potácím k honosným mahagonovým dveřím.

Otevře je rozzářený mladík v elegantním šedém obleku. Usměje se na mě způsobem, který jsem předtím viděla jen na tváři obchodníka s ojetými auty.

„Dobré ráno, paní Newmanová," pozdraví. „Posaďte se, prosím." Ukáže na židli před honosným mahagonovým stolem. Ve městě určitě existuje prodejce mahagonu se zlatem vykládanou toaletou.

„Dobro ráno," odpovím.

Dobro ráno? Co sakra znamená *Dobro ráno*? Chtěla jsem samozřejmě říct „Dobré ráno", jenže moje nervy výslovnost vylepšily. Teď si pomyslí, že jsem nějaká podivínka, střelená buchta, co nedovede ani pořádně mluvit.

„Dobré ráno," opravím se. Poněkud zmateně se na mě znovu usměje a odchází ke svým dvěma kolegům za stolem. Jeden z nich je hubený, příjemně vypadající černoch v jasně modrém obleku, druhý je Christopher Biggins.

Několikrát zamrkám. Jak je to možné? Od kdy změnil Biggins – tělnatý komik a v osmdesátých letech hvězda řady oplzlých televizních frašek – povolání a stal se členem vedení čokoládovny?

Znovu mrknu. Není to on, díkybohu. Jen vypadá úplně *jako* Christopher Biggins. Uleví se mi. V přítomnosti celebrit – i těch menších – se necítím dobře. Jednou jsem potkala v hudebninách Briana z *Velkého bratra* a málem jsem se počurala. Z pomyšlení, že bych si měla počínat profesionálně pod dohledem pantomimické dámičky

a postavy Přihřátého z *Ovesné kaše* Ronnieho Bakera, mě zamrazilo až do morku kostí.

Ale počkat. Není Christopher Biggins už beztak mrtvý? Určitě jsem to někde četla… *Proboha. Jak dlouho tady budu stát a přemýšlet o Christopheru Bigginsovi?*

„Posaďte se, prosím," vybídne mě ne-Christopher Biggins. Výraz v jeho tváři naznačuje, že ve snaze vzpomenout si, jestli je Christopher Biggins mrtvý nebo ne, jsem tam na nepříjemně dlouhou dobu zkoprněla.

Přestaň myslet na Christophera Bigginse, krávo blbá!

Sedám si vděčná, že stůl skryje mou pomačkanou sukni. Znovu se mi zvedne žaludek, a víc než kdy předtím, ale přičítám to nervům a kocovině ze soboty a seč mohu, si toho nevšímám.

„Jmenuji se Charles Lipman," povídá hezký černoch.

„To jsou mí kolegové David Presley," ukáže na ulízaného prodejce automobilů, „a Roger McDougal." Ukáže na ne-Bigginse.

„Velice ráda vás všechny poznávám," procedím mezi zuby.

„My vás rovněž, paní Newmanová," pokračuje Lipman. „Podle vašeho životopisu se zdá, že máte přesně ty kvality, jaké hledáme pro pozici kreativního ředitele oblasti Jih." Vytáhne kopii. „Povězte nám všechno o vašich předchozích zkušenostech."

Tím pohovor začne. Myšlenky na trapnou televizní hvězdu (která možná je a možná není mrtvá, na závěry je v tuto chvíli brzo), na pomačkanou sukni a batmanské zloduchy pouštím z hlavy a začnu ty tři chlápky přesvědčovat, že jsem pro tu skvělou práci ta pravá.